

Direcția Generală de Asistență Socială
și Protecția Copilului
MUREȘ

despre *familia*
noastră

Asistent maternal profesionist, o meserie cu multe satisfacții

Un copil luat în plasament este ca și al tău, îi veghezi somnul, îl duci la doctor când este bolnav, îi organizezi timpul liber și ai grijă să se dezvolte armonios pe perioada în care este "copilul" tău. Toate aceste lucruri înseamnă să fii asistent maternal profesionist, o meserie de suflet, cu multe satisfacții și remunerată de stat. Viorica Moldovan are 45 de ani, locuiește în comuna Gurghiu, județul Mureș, și dragostea mare față de copii a determinat-o în anul 2006 să îmbrățișeze meseria de asistent maternal profesionist. Are propriii săi copii, care și-au luat între timp zborul de la casa părintească, iar copiii luați în plasament, de care trebuie să aibă grijă îi mențin sufletul mereu tânăr.

Reporter: Cum ați îmbrățișat meseria de asistent maternal profesionist?

Viorica Moldovan: Am început din 2006. Primul copilăș pe care l-am avut în plasament a fost un bebeluș de două săptămâni. A stat la mine opt luni după care a fost luat de o familie din Târgu Mureș. Apoi am avut o fetiță care mi-a fost dată la vârsta de două luni. Și ea a stat la mine până la vârsta de opt luni, după care a fost dată spre adopție la Sovata. Al treilea copil este Maria, o am de la vârsta de opt luni și în curând face șapte anișori. Între timp, a mai venit o fetiță care a fost temporar la mine, șase luni, și a plecat în Harghita. Pe urmă, la un an, am primit-o pe Jasmina, la vârsta de două luni, și acum face cinci anișori.

Rep.: Ce va determinat să alegeți această meserie?

V.M.: Eu am crescut într-o familie numeroasă, cu mulți frați, lucru ce m-a determinat și pe mine să am cei trei copii ai mei. Încet, încet au plecat de lângă mine și acum locul le-a fost luat de fetițele acestea.

Rep.: Cum se înțeleg copiii dumneavoastră cu fetițele?

V.M.: Foarte bine, dar copiii mei sunt plecați în străinătate acum. Suntem doar noi: eu, soțul și fetele. Sunt ca și propriii mei copii.

Rep.: A fost greu să luați totul de la zero, să creșteți o nouă generație de copii?

V.M.: Mă simt mai tânără fiind așa micuțe pe lângă mine. Am avut noroc foarte mult cu cursurile de la Direcție. Ni s-au predat metode de lucru cu copiii, despre comportament, dezvoltare psihică și fizică. Este nevoie de educație continuă. Avem nevoie pentru că nu sunt copiii noștri și este un pic de diferență. Noi, prin lege, suntem tutori ai copiilor, dar am avut nevoie și mentalitatea să ni se schimbe, pentru că noi am crescut în sistemul comunist. Ne-au prins bine cursurile și se vede și pe copii, felul cum se comportă. Sunt și coordonator zonal, avem întâlniri tot la trei luni cu grupul de suport. Recapitulăm din tot ce am învățat la cursuri, dezbatem problemele care se ivesc cu copiii în familie, ce putem aplica fiecare în parte pentru că nu toți avem probleme la fel. Ale mele sunt mai micuțe, colegile au copii mai mari și diferă de la situație la situație.

Rep.: Pentru a crește un copil trebuie să investești sentimente. Cum reușiți să vă detașați, să treceți peste momentul în care un copil pe care îl aveți în plasament vă este luat?

V.M.: Dacă o iei logic, automat te gândești că cineva îl dorește pe copilul acela. Acest sistem nu dă copilul într-un loc unde să îți fie milă că îl dă. Îl dă ori în familie, ori la adopție. Noi suntem angajați temporar și nu avem dreptul să decidem unde pleacă copilul. Sentimental este greu, simți că pierzi, dar copilul ajunge undeva unde îi este bine. Am păstrat legătura cu familiile

care au adoptat, atâta timp cât au considerat ei necesar.

Rep.: Ce cerințe trebuie să îndeplinească un asistent maternal profesionist?

V.M.: Cerințele pe care le impune o mamă. Copilul are drepturi ce trebuie să-i fie respectate. Nu trebuie să depășim limita, indiferent că sunt copii din plasament sau propriii copii. Am încercat să ne conformăm acelor cerințe care ne sunt impuse de lege.

Rep.: Este ușor din punct de vedere financiar?

V.M.: Eu sunt mulțumită, pentru că la nivelul acela ne ridicăm cu cheltuielile cât știm că ne permitem.

Rep.: Cum decurge o zi normală, din viața dumneavoastră, împreună cu fetițele?

V.M.: Trezirea la 6.30, pregătirea de grădiniță, Maria este la clasa zero. Dimineața le duc, la amiaza ne întoarcem, mâncăm prânzul și desfășurăm activități în familie. Le învăț de mici ce înseamnă să fie responsabile, în camera lor ele fac curat, șterg praful, mai dau cu aspiratorul, dacă ieșim la grădinărit le învăț să pună semințe în pământ, pentru că locuim la țară și este bine să știe de toate. Nu se știe niciodată de ce vor avea nevoie în viitor. Le învăț câte un pic, câte un pic la nivelul lor de vârstă.

Rep.: Cum vi se adresează fetele?

V.M.: Mama.

Rep.: Ce mesaj le transmiteți persoanelor care doresc să îmbrățișeze această meserie?

V.M.: Să devină asistent maternal deoarece fac un bine pentru copilăși și, având în familie copiii proprii nu este greu, pentru că știi ce ai de făcut.

Adopția, o decizie importantă în viața unui cuplu

Deși pașii pentru adoptarea unui copil sunt de cele mai multe ori anevoioși din cauza birocrăției și a legislației românești, motivați de dragostea față de copilul ce urmează să fie adoptat, mulți părinți se înarmează cu răbdare pentru a obține rezultatul dorit: un copil al lor. Nineta Birdog este președinta Asociației părinților adoptivi din județul Mureș și încurajează părinții care doresc să adopte, pentru că "aparitia unui copil în familie întregeste și îmbogățește nu numai acea familie ci și întreaga comunitate din care fac parte".

Reporter: Ce motivație trebuie să aibă un părinte, care să-l determine să recurgă la adopția unui copil aflat în sistemul public de protecție al copilului?

Nineta Birdog: Familia este celula de bază a societății, iar adopția este o legătură familiară intangibilă. Atunci când privirea unui copil și privirile părinților săi, care urmează să-l înfieze se întâlnesc, în acel moment se creează o veritabilă legătură de naștere, și extrem de rar sunt cei care se mai gândesc ulterior la tot ceea ce înseamnă trecutul dinaintea întâlnirii lor. Adopția nu este doar un simplu dosar, ea este o întâlnire și o recunoștință reciprocă, care construiește relația și se îndreaptă spre viitor.

Și ca să răspund mai concret la întrebarea dumneavoastră, motivația nu este alta decât dragostea. Din dragoste te căsătorești, ajungând să-ți iubești soțul sau soția ca pe tine însăși și tot din dragoste, dar de data aceasta din dragoste pentru copilul tău, te decizi să-l înfiezi!

Rep.: Legislația românească presupune multă birocrăție și mulți pași de urmat în procesul de adopție. Cât este de greu?

N.B.: Nu este ușor să pornești la un ast-

fel de drum. Dar odată pornit, trebuie să mergi înainte și să te înarmez cu multă răbdare, voință și determinare. Știm cu toții că, atât sistemul de protecție al copilului cât și legislația care guvernează procedurile acestui sistem pot fi încă mult îmbunătățite, în special în ceea ce privește punerea de acord a legislației cu realitățile și particularitățile societății românești. Cred că în sistemul de protecție lucrurile merg greu și pentru faptul că personalul este insuficient, iar resursele financiare sunt extrem de limitate (și aici mă refer în mod special la salariile atât de mici din sistem). Nu poți să faci performanță cu un buget atât de redus!

Vă dau un exemplu: cunosc familii care într-un an de la primirea atestatului de adopție nu au fost chemate pentru a li se prezenta nici măcar un copil! Și au trebuit să treacă din nou prin toată procedura de reatestare.

Rep.: Cum vine în ajutorul părinților Asociația părinților adoptivi?

N.B.: Activitatea asociației se desfășoară în câteva direcții: prin prisma experiențelor noastre, sprijinirea celor care doresc să adopte, a celor care vor deveni părinți, împărțându-le din experiențele noastre, pentru ca mărturia experiențelor copiilor noștri și a familiilor noastre, intrate deja în normalitate, să-i însoțească și să-i ajute în depășirea dificultăților de orice fel, întâmpinate; oferim un loc de părtășie și schimb de experiențe, ne întâlnim la picnicuri, formăm un grup de sprijin, intenționăm pe viitor să organizăm seminarii sau conferințe în scopul mediatizării adopției. În special cu membrii asociației ținem legătura telefonic și chiar s-au creat legături de prietenie între unii dintre noi. Copiii noștri se cunosc și se revăd cu plăcere la întâlnirile pe care le organizăm.

Participăm, de asemenea, la acțiuni organizate de către alte asociații, din alte județe, precum și la acțiunile organizate de ORA (n.r.-Oficiul Român de Adopții) sau direcția județeană, pe diferite teme de interes inclusiv legislative.

Rep.: Cum se dezvoltă relația dintre copilul copilul adoptat și părinții adoptivi? Ce atitudine trebuie să adopte părinții adoptivi?

N.B.: În timp. Părinții biologici sau părinții adoptivi, oricare am fi, relația dintre noi și copiii noștri este una normală și este în ambele cazuri aceeași: o relație bazată pe dragoste, pe încredere și sinceritate. În căminul nostru copiii se simt acasă, alături de mama și tata. Lucrurile decurg normal. Când sunt încă mici, copilașii au nevoie de mama și tata pentru a supraviețui, dar și pentru a se mișca din loc în loc, iar pe măsură ce cresc pentru a lua decizii pentru ei și pentru a le oferi protecție. Viața curge lin, cu micile ei bucurii și necazuri, câteodată, dar noi suntem întotdeauna acolo, pentru copiii noștri, înconjurându-i cu multă iubire, ascultându-i și sfătuindu-i. Este singura atitudine posibilă în relația părinte-copil, indiferent de natura filiației, care în cazul familiilor adoptive, pe măsură ce trec anii, se pierde, undeva, în trecut.

Rep.: Ce sfat oferiți părinților care doresc să adopte?

N.B.: Nu doresc să le ofer acum un sfat, dar țin să le spun că-i apreciez mult. Toți părinții adoptivi pe care am avut onoarea să-i cunosc sunt oameni de mare caracter și noblețe sufletească. Celor care vor să adopte îi încurajez în decizia luată și le spun că apariția unui copil în familie întregeste și îmbogățește nu numai acea familie ci și întreaga comunitate din care fac parte.

Tinerii realizați, modele

Menținerea unui loc de muncă, obținerea unei locuințe, finalizarea studiilor superioare sau întemeierea unei familii sunt secrete care au fost făcute cunoscute celor 102 copii și tineri, cu vârste peste 16 ani, ocrotiți în casele de tip familial din județul Mureș, de către tineri care au părăsit sistemul de protecție al copilului, modele de integrare socio-profesională. Întâlnirile dintre actualii beneficiari ai sistemului și tinerii care au reușit să se integreze în societate au avut loc în lunile decembrie 2012 și februarie-martie 2013, în cadrul proiectului "Pași către o viață mai bună", inițiat de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului (DGASPC) Mureș și au fost mediate de psihologi din cadrul Direcției și Fundației Talentum. "S-a analizat importanța studiilor, acceptarea sprijinului personalului Direcției în orientarea profesională, gestionarea bugetului – raportul dintre venituri și cheltuielile zilnice, prietenii și căsătorie, întemeierea unei familii, persoane resursă care pot sprijini tânărul, relaționarea cu frații proprii, părinții biologici și cu ceilalți copii din casa familială, comportamentul la locul de muncă", a explicat Elida Deak, director general adjunct al DGASPC Mureș.

"Avem o lecție de învățat: să nu facem greșelile părinților"

Are 20 de ani, a crescut în sistemul de stat, dar știe ce vrea de la viață. Este la școală în ultimul an și lucrează, în paralel, motivat de faptul că prin muncă va ajunge să răzbată în viață. Hegyes Bela a făcut cunoștință, împreună cu sora lui geamănă, cu sistemul de protecție al copilului când avea 12 ani. A crescut înconjurat de copii abandonati, dar încearcă să copieze modelul celor care au perseverat și au reușit în viață, pentru că își dorește un viitor mai bun.

Reporter: Cum ai ajuns în sistemul de protecție al copilului?

Hegyes Bela: Am ajuns la vârsta de 12 ani. Locuim în Târgu-Mureș și mama nu și-a permis să plătească casa unde locuim, în Târgu-Mureș, și a trebuit se se mute. Așa am fost dați, eu și sora mea geamănă, la casa de copii din Târgu-Mureș, unde am stat patru sau cinci luni, după care am fost mutați în Sâncraiu de Mureș la casele de tip familial. Acolo locuiesc de opt ani. Am terminat Școala Generală Sâncraiu de Mureș și acum sunt în clasa a 12-a la Ion Vlasiu (n.r.-Grup Școlar "Ion Vlasiu"), la o clasă care aparține de Școala specială din Reghin. De anul trecut, din 14 mai, lucrez la un adăpost de câini în Mureșeni sat, care aparține de Primăria Târgu-Mureș.

Rep.: Păstrezi legătura cu familia ta?

H.B.: Tatăl meu s-a despărțit de mama când aveam 8 ani. Eu mai am încă doi frați, mai mari ca mine, fratele mai mare locuiește împreună cu mama, sora mea are un copil și stă cu pri-

etenul ei, viitorul soț. Cu mama vorbesc în fiecare zi, la fel și cu frații mei.

Cu tata țin legătura mai puțin, el locuiește în mediul rural.

Rep.: Cum a decurs viața ta în sistemul de protecție a copilului?

H.B.: La început a fost rău, pentru că mergeam la școală și vedeam copiii cum se bucurau alături de părinți, cum veneau la ei să-i ducă acasă. A fost rău când eram mici, acum am crescut și mi-am dat seama că a fost o alegere bună. Au avut grijă alții de noi, a fost bine și greu, în același timp.

Rep.: Ți-a fost greu când mama ta a trebuit să renunțe la voi. Cum te-a marcat pe tine acest lucru?

H.B.: Am ajuns unde sunt acum. Dacă nu am fi ajuns la casa de copii nu știu unde am fi ajuns. Nu am avut condiții foarte bune.

Rep.: Crezi că nu ai fi reușit să ajungi atât de departe în viață dacă rămâneai cu mama ta?

H.B.: Poate că așa fi reușit, dar nu așa cum sunt acum.

Rep.: Pe lângă școală și locul de muncă ai și câteva pasiuni.

H.B.: Da, am făcut sport de performanță, lupte libere. De la vârsta de 6-7 ani am fost la multe concursuri, am și câștigat, am luat medalii, diplome. Am fost la Clubul sportiv CCS Târgu-Mureș, dar anul trecut, de când am în-

ceput să lucrez, nu prea îmi ajungea timpul și am renunțat o perioadă. La dansuri merg de plăcere, când am timp liber. Practic dans modern, dansuri țigănești. Am fost la balul bobocilor la mai multe licee și am dansat. Aș participa mai mult, dar nu îmi permite locul de muncă.

Rep.: De ce ai ales să lucrezi și să frecventezi școala, în același timp?

H.B.: Eu termin școala de tâmplărie. Când eram mic, lângă casa unde locuim era o sală de tâmplărie, mi-a plăcut și muncitorii de acolo m-au ajutat. Vreau să le demonstrez celorlalți mai mici că se poate. Sunt alții care au terminat o școală normală și nu au un loc de muncă. Eu încă fac școala, sunt în clasa a 12-a și pe lângă asta lucrez la adăpost.

Mai bine că am găsit acum un loc de muncă care este sigur. Poate terminam școala și nu găseam un loc de muncă. Înainte să merg la adăpost am depus multe CV-uri și au trecut chiar și trei, patru luni și nu am primit niciun răspuns.

Rep.: Ce implică munca ta?

H.B.: Să fac curat în boxele câinilor, să le dau mâncare, să le pun apă. Ies pe teren la prins câini de pe străzi. Iubesc mult animalele și îmi plac, mai ales, câinii.

Rep.: Ai visuri, planuri îndrăznețe de viitor?

H.B.: Aș vrea să am o familie, o casă unde să pot sta și să nu fac greșelile pe care le-au făcut mulți părinți. În viața asta avem o lecție de învățat: să nu facem greșelile părinților.

pentru copiii abandonati

“Fără să lucrezi nu poți face nimic în viață”

“Te ajută sistemul de protecție până la un moment dat, după care trebuie să te pui tu pe picioare”, este crezul după care se ghidează Gheorghe Tulea, un tânăr de 26 de ani, fost beneficiar al sistemului de protecție al copilului. În același timp este și sfatul pe care îl dă tinerilor abandonati, ocrotiți de stat. A crescut, fiind îngrijit de persoane cu suflet bun, de la vârsta de 1 an, după ce l-a abandonat mama sa. Nu s-a cramponat de situație și a mers mai departe, tăcând și înghițind, pentru a ajunge să dețină un loc de muncă, un statut bun în firma de fan curier, unde lucrează deja de cinci ani, și să se gospodărească singur.

Reporter: Cum ai ajuns în sistemul de protecție a copilului?

Tulea Gheorghe: Mama m-a abandonat în spital la vârsta de un an. Am stat acolo până la doi ani. După ce am ieșit din spital am fost dus la Centrul de plasament din Miercurea Nirajului, pe urmă m-au mutat la Centrul de plasament de pe str. Revoluției, și ulterior am ajuns

la casele de tip familial din Sâncraiu de Mureș.

Rep.: O viață întreagă în sistemul de protecție a copilului. Cum a fost?

T.G.: Și bună și rea. La Miercurea Nirajului era un pic mai rău pentru că te băteau cei mari. Dar am răbdat și m-am dus înainte. Mie mi-a plăcut să lucrez. Eu am lucrat și când eram în sistemul de protecție, am lucrat la o firmă de construcții, am făcut și voluntariat la SMURD, trei ani, la Crucea Roșie cinci ani, după care la 21 de ani m-am angajat la firma de curierat. Din clasa a zecea am început să lucrez. Am avut nevoie de bani și vroiam și să mă obișnuiesc cu munca. Dar nu lucram în fiecare zi, ci doar când aveau nevoie. În rest, mergeam la școală, îmi făceam lecțiile și dacă rămâneam în urmă le recuperam.

Rep.: Lucrezi deja de cinci ani de zile. Este greu să te menții în câmpul muncii?

T.G.: La început mi-a fost greu, dar am avut speranța că Dumnezeu nu mă părăsește. Am avut noroc să am alături de mine un preot care

să mă sfătuiască, părintele Ovidiu Bârsan, care m-a susținut de fiecare dată. Important este să îți placă să lucrezi. La început colegii m-au batjocorit, dar am tăcut, mi-am plecat capul și am mers înainte. Acum am ajuns să-i coordonez, de trei ani fiind mâna dreaptă a directorului.

Rep.: Ai fost prezentat ca model de integrare socio-profesională pentru colegii tăi mai mici. Ce sfaturi le-ai da?

T.G.: Să aibă răbdare cu părinții sociali, pentru că ei sunt doi și ceilalți sunt poate opt. Să încerce să meargă la lucru, să vadă dacă fac față. Eu cred că toată lumea din sistem ar face față să lucreze. Eu mi-aș dori ca toți să aibă dorința de a lucra, pentru că fără să lucrezi nu poți face nimic în viață, nimeni nu te ține în palme. Te ajută sistemul de protecție până la un moment dat, după care trebuie să te pui tu pe picioare. Eu le-am spus colegilor cum am ajuns. Pentru ca să ajung mâna dreaptă a directorului am lucrat de noapte, de zi, am făcut de toate, de la încărcat la descărcat, tot ce era munca de jos. În orice domeniu începi cu munca de jos.

Și copiii cu dizabilități știu să se distreze

Indieni, Scufița Roșie, Minnie, zâne, prințese au fost o parte din costumațiile pe care copiii cu dizabilități le-au îmbrăcat la cea de a cincea ediție a Balului mascat ce a avut loc în luna februarie.

Participanții au fost aleși de specialiști, în funcție de gradul de implicare și de înțelegere, pentru că au prezentat și un scurt program artistic. Restul copiilor, care au rămas la centre, au beneficiat acolo de atmosfera de carnaval prin decorațiuni și mâncarea tradițională de carnaval, ce le-a fost oferită: popcorn, gogoși.

"Balul mascat se organizează pentru alungarea iernii și întâmpinarea primăverii. Este un obicei popular la ambele naționalități.

Scopul organizării balului a fost întâlnirea copiilor și angajaților din cele nouă centre, un prilej de bucurie și veselie", a precizat dr. Maria Kalakatroni, șef Centru rezidențial pentru copii cu deficiențe neuro-psihiatrice din cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Mureș.

La final, costumele de carnaval au fost premiate, premiile fiind asigurate de Asociația centrelor pentru copii abandonți, o asociație non profit, înființată de angajații din centre pentru a veni în sprijinul copiilor cu dizabilități. Pentru că acești copii nu sunt o ciudățenie, ci oameni ca noi, cu nevoi, care ar trebui acceptați de societate. "Au același suflet ca și un om cu corpul sau mintea perfectă, aceleași nevoi, dar ei nu le pot exprima sau noi nu le înțelegem întotdeauna. Trebuie să ai buni, multă răbdare și dragoste să le cunoști și să le înțelegi", a explicat dr. Kalakatroni.

Invitație la parteneriat pentru ONG-uri

Strategia de dezvoltare a serviciilor sociale în județul Mureș, în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului și a persoanelor adulte cu handicap sau aflate în nevoie pentru perioada 2012-2013, au fost dezbătute de ONG-urile mureșene și reprezentanții Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului (DGASPC) Mureș, în cadrul unei întâlniri de lucru ce a avut loc în luna februarie.

Au răspuns afirmativ invitației de a participa 16 organizații: Asociația Krown, Organizația Salvați Copiii, Asociația Nevăzătorilor, filiala Mureș, Fundația Rheum-Care, Fundația Ecologică Umanitară Oasis, Asociația Filan-

topia Ortodoxă Alba Iulia-filiala Târgu-Mureș și Reghin, SOS Satele Copiilor Sibiu, Institutul Est European de Sănătate a Reproducerii, Fundația Alpha Transilvană, Asociația Vești Bune, Fundația Talentum, Asociația Bența, Fundația Pro Sovata și Asociația de Caritate Betania Băgaciu, Fundația Culturală Czegei Wass.

Au fost prezentate activitățile realizate de DGASPC Mureș în anul 2012, realizările în domeniul protecției copilului de la înființarea Direcției în anul 1997 și până în prezent, cu accent pe faptul că în județul Mureș a fost finalizată în 2012 reforma în domeniul protecției copilului privind închiderea de

instituții de tip vechi și dezvoltarea alternativelor familiale pentru copiii care necesită protecție specială și stadiul reformei în domeniul asistenței sociale a persoanelor adulte începută în anul 2005. "Au fost analizați indicatorii relevanți care determină sau influențează dinamica și tipologia problemelor sociale. În acest sens, pornind de la nevoile județului, s-au stabilit principalele idei de proiecte pentru următoarea perioadă de finanțare 2014-2020 la care Direcția intenționează să aplice, invitând ONG-urile ca parteneri în scrierea și implementarea de proiecte", a precizat Lorand Schmidt, director general DGASPC Mureș.

"E frumos să fii mamă, e un lucru minunat!"

"Singură a trebuit să mă descurc cu copilul. Îmi era frică, îmi era frică și să îl ating, dar m-am obișnuit cu timpul".

La vârsta de 17 ani, când alte fete sunt preocupate de studiu, de balul de absolvire al liceului și ce facultate să urmeze, Cătălina Harko este preocupată de viitorul copilășului ei, Ștefan, o minunăție de copil, în vârstă de un an și opt luni.

Copii care au copii

Cătălina a crescut de la vârsta de 4 ani în sistemul de protecție al copilului, părinții săi lepădându-se de orice obligație morală față de copilul lor. S-au interesat de soarta ei mulți ani mai încolo, când avea 16 ani. "Eu nu am fost crescută de părinți, nu am avut dragoste părintească, nu știu ce înseamnă să ai mamă și tată, să ai frați lângă tine să te susțină la greu și la bine", a recunoscut Cătălina. La vârsta de 16 ani a rămas însărcinată cu Ștefan. A stat o vreme la părinți, însă avea condiții

grele de viață. Părinții se foloseau de alocația micuțului, nu îi asigurau lucrurile necesare, Cătălina era victimă a violenței. Într-un final a fost dată afară din casă. "Am luat telefonul și am sunat la Protecția Copilului. Mi-au spus că există Centrul maternal "Materna" și am venit aici. Nu știam dacă o să îmi fie bine sau nu, nu eram sigură pe mine. Dar m-am gândit că e mai bine aici decât afară, să stai pe străzi, să nu ai pe nimeni să te susțină", a recunoscut fata. Asta se întâmpla în urmă cu șase luni de zile. La Centrul Materna a învățat să fie mamă, ce atribuții are în rolul de părinte. Are un acoperiș deasupra capului, căldură, hrană, haine. "Nu îmi lipsește nimic, nici scutece la copil. În afară toate aceste lucruri îmi lipsesc. E frumos să fii mamă, e un lucru minunat! Nu am știut prima dată cum se spală, cum se îmbracă un copil. Mi-a fost frică, dar acum

m-am învățat", a afirmat fata.

Lupta pentru viitor

Deși a terminat opt clase, a început clasa a IX-a și a renunțat pentru a-și crește copilul, Cătălina este conștientă că are nevoie de cunoștințe într-un domeniu care să o ajute să își găsească un loc de muncă. Urmează un curs de legătorie la Fundația Alături de Voi România, filiala Mureș, pentru că este preocupată de viitorul copilului ei și dorește să-i ofere ceea ce ea nu a avut. "Vreau să îmi găsesc un loc de muncă, să pot să-i ofer copilului meu o educație bună, un cămin bun. Dacă eu nu am avut parte de lucrurile astea, măcar el să aibă parte", a spus hotărâtă fata. O familie și un cămin i le va oferi, dacă Dumnezeu o va ajuta, actualul său prieten, care și-a manifestat dorința de a o ajuta pe ea și pe Ștefan, deși nu este copilul lui.

Fiecare copil este dispus să învețe, e nevoie doar de implicare, răbdare și multă dragoste.

Dedicat mamelor cu copii mici, aflate în dificultate, Centrul Maternal „Materna” cu o capacitate de nouă locuri, unic în județul Mureș, are ca scop prevenirea separării copilului de părinții săi prin formarea, menținerea și întărirea legăturilor familiale, precum și sprijinirea familiei pentru asumarea responsabilităților parentale, re/integrarea socio-profesională și comunitară.

Prin serviciile oferite de echipa de specialiști, rezidentele sunt sprijinite să depășească perioadele de criză prin oferirea unui mediu adecvat de autocunoaștere și dezvoltare personală.

Astfel, mama are posibilitatea de a învăța să se cunoască pe sine, să se accepte necondiționat, indiferent de greșelile făcute, să gestioneze adaptativ propriile emoții și comportamente, să cunoască moduri noi de a face față situațiilor de viață, și foarte important: să dobândească noi abilități parentale și să-și consolideze relația de atașament cu copilul. Nu în ultimul rând, insistăm asupra dezvoltării de abilități care să faciliteze inserția profesională, la un moment dat, și care să permită un grad adecvat de independență și autogospodărire.

Mama învață că educația copilului este răspunderea ei și că tot ceea ce îl învață pe copil îl va ajuta în drumul său prin viață să devină o persoană sigură de propriile forțe, responsabilă, de încredere și cu un comportament pro-social. Un model sănătos de educație, oferit în primii ani de viață ai copilului, are menirea de a-i scoate în evidență toate aptitudinile și calitățile.

Mesajul nostru către mame face întotdeauna referire asupra importanței de a-i transmite copilului multă dragoste, atenție, înțelegere, răbdare și susținere în ceea ce face. Doar în acest mod el va reuși să facă cunoștință cu emoțiile lui, apoi treptat să le înțeleagă și să le accepte, iar într-un final să le exprime într-un mod sănătos. Toate acestea duc, fără doar și poate, la o dezvoltare armonioasă a personalității.

Rolul de părinte poate fi unul dificil, care adună nemulțumiri diverse, dar oferă întotdeauna și satisfacții și bucurii.

Psiholog clinician
Rusu Teodora

Șef Serviciu – Centrul Maternal „Materna”
Psih. clinician Georgeta Podar

Învățătura, miza de viitor a copiilor abandonați

Lipsurile și suferința i-au maturizat înainte de vreme. Deși au vârste destul de mici, vârste la care un copil ar trebui să aibă doar grija învățaturii și a jocului, copiii din casele de tip familial au cunoscut greutățile din primii ani de viață. Părăsiți de părinți din lipsuri financiare, s-au abandonat învățaturii, conștienți fiind că dacă ai carte ai parte. Este cazul copiilor din Casa de tip familial Zau de Câmpie.

S.P. are 13 ani și este în clasa a VI-a la Școala Generală Zau de Câmpie. Îi place să învețe, motiv pentru care este pe locul doi în clasă și se pregătește activ să participe la diferite olimpiade școlare, cum sunt cele de geografie, religie. Este elev de nota 9 și 10, și alocă câte două, trei ore pe zi învățaturii. A fost abandonat de mama sa la vârsta de doi ani, a ajuns în grija Fundației Gatief din Târgu-Mureș, până la vârsta de 11 ani, când a intrat în sistemul de protecție al copilului la casa de tip familial din Zau de Câmpie. Consideră că învățătura îl poate ajuta să răzbească în viață, mai ales că își dorește să ajungă polițist, la fel ca tatăl său, decedat. Dar între timp, i-ar plăcea o familie care să îl orcotească. *"Vreau o familie puternică, frumoasă, care să îmi ofere toată dragostea",* a recunoscut băiatul.

O.R. are 12 ani și este în clasa a III-a la Școala Generală Zau de Câmpie. Pentru ea, viața i-a rezervat multe greutăți de la vârsta de cinci ani. Părinții săi au înțeles să aibă grijă de ea, trimitând-o pe străzi, la cerșit. *"Am ajuns în sistem împreună cu verișoara mea. Părinții noștri ne trimeau la cerșit și eu, împreună cu verișoara mea, ne-am gândit să mergem la casa de copii pentru că acolo o să avem școala și o să ajungem ceva în viață",* a povestit O.R. Datorită activității pe care a fost nevoită să o presteze a ajuns să facă cunoștință cu școala doar la vârsta de 9 ani. Îi place să învețe și adoră să cânte și să frecventeze cursurile de dansuri populare, cochetând cu ideea de a deveni cântăreață. Dar pentru asta este conștientă că are nevoie de cât mai multe note bune la școală.

S.A., M.A. și S.A. sunt trei frați, în vârstă de 12, 11 și 9 ani, elevi ai Școlii Generale Zau de Câmpie. Povestea lor în casa de tip familial a început în urmă cu trei ani, mama lor fiind nevoită să renunțe pentru un timp la ei din cauza lipsurilor financiare. S.A. este elev în clasa a IV-a, este cel mai mare dintre frați și speră să ajungă ceva în viață ca să își ajute familia. *"Dacă înveți, ajungi ceva în viață. Dacă nu ai școală, nu ai nimic",* și-a început povestea copilul. Nu este suficient să se pregătească la materii doar pentru clasă. S-a înscris și a participat la olimpiada de matematică, română, științele naturii și religie. De altfel, este pasionat de gătit, își ajută părintele social în bucătărie la prepararea hranei pentru copiii din casa de tip familial, și i-ar plăcea să îmbrățișeze cariera de bucătar. Până atunci speră să fie din nou împreună cu mama și cei trei frați ai săi. *"Mama ne-a lăsat aici pentru că nu a avut de ales. A plecat să lucreze în Grecia, să strângă bani să cumpere o casă și să ne ia de aici",* a spus plin de speranță băiatul. Sora lui, S.A., are 11 ani și este în clasa a IV-a. Este timidă din fire, dar o elevă cu rezultate bune la învățatură. *"Nu este așa de greu să înveți, vreau să devin ceva în viață",* a recunoscut S.A. Visul ei, de pe acum, este să devină doctoriță. În schimb, fratele mai mic M.A., elev în clasa a III-a, s-a îndrăgostit de limba engleză, pe care o studiază din acest an și se visează profesor de limba engleză. De ce? *"Să merg în alte țări, să învăț mai multe lucruri și să îmi găsesc un loc de muncă, pentru că aici nu se dau așa de mulți bani",* a afirmat băiatul.

Toți trei visează la un viitor mai bun, la căldura unui cămin, dar până când visele li se vor îndeplini, se mulțumesc cu telefoanele săptămânale ale mamei lor, care-i îndeamnă să fie cuminiți și să asculte.

Asistentul social, omul care iubește oamenii

Fiecare meserie, practică cu profesionalism și responsabilitate aduce, mai devreme sau mai târziu, satisfacțiile mult așteptate. Însă sunt rare acele meserii care te pot mulțumi sufletește, în așa măsură încât să încerci să rezolvi problemele semenilor tăi, cu riscul să îți neglijezi propria familie. Este convingerea Liliane Lucaci, inspector principal în cadrul serviciului Managementul de caz al copilului din cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului (DGASPC) Mureș.

Reporter: Sunteți cel mai vechi angajat al DGASPC Mureș, în funcția de asistent social. Ce va determinat să alegeți această meserie?

Liliana Lucaci: În cadrul DGASPC lucrez imediat după înființare. S-a înființat în septembrie 1997, iar din luna ianuarie 1998 lucrez în această instituție. Imediat după Revoluție erau acele reportaje cu orfelinatelor din România. Acela a fost momentul care m-a determinat să aleg asistența socială.

Rep.: Ce implică meseria de asistent social?

L.L.: Înseamnă să ajuți, în special persoanele cu nevoi, dar nu numai. Familia în criză. Mai nou avem situații de divorț. Unul dintre soți nu se ocupă bine de copil, copilul este încredințat doamnei și noi trebuie să evaluăm situația. Acelea sunt situațiile cele mai dureroase. A fi asistent social înseamnă să ajuți un copil aflat într-o secție de pediatrie. Înainte stăteau luni, poate chiar ani. Am avut situații în 1998, când mi-am început activitatea, cu copii care au locuit efectiv în spital cinci ani de zile. Înseamnă să scoți acel copil, să îl pui în brațele unei familii, poate familia naturală, asistenți maternali sau familie adoptivă. A fi asistent social înseamnă să fii acel om la care cetățeanul știe că vine și găsește ajutor. Poate nu îl poți

ajuta efectiv, cu ceva anume, dar cu o vorbă bună da.

Rep.: Cum reușiți să rămâneți obiectivă, să nu vă implicați sentimental?

L.L.: Trebuie să ții cont de lege, în al doilea rând să ascuți toate părțile, iar ulterior copilul. Dacă îi ascuți, poți să decizi ce e mai bine.

Rep.: A existat un moment special în viața dumneavoastră, care v-a marcat în aproape două decenii de carieră?

L.L.: Sunt multe. Imediat după începerea activității mele în această instituție am avut o perioadă de ani de zile când lucram și pe secții de pediatrie, de exemplu, la Târnăveni. Și, la un moment dat, era un copilăș la care se declarase abandonul și putea fii încredințat unei familii adoptive. M-am dus cu familia care a fost desemnată să i se încredințeze acel copil și, în momentul în care l-au dezbrăcat și l-au văzut plin de bube și fundulețul roșu au început să plângă. Copilul avea un anișor.

Rep.: Situații dificile la care să nu găsiți rezolvare ați avut?

L.L.: Nu am avut așa ceva. Orice caz se poate rezolva dacă ai răbdare, suni și bați la ușă. Orice se poate rezolva.

Rep.: Ce sacrificii cere meseria de asistent social?

L.L.: În primul rând să ai grijă de sănătatea ta ca să poți lucra. Să fii sănătos atât din punct de vedere psihic cât și fizic. Să ai alături de tine o familie care să te susțină, pentru că ajungi să îți neglijezi propria familie pentru a avea grijă de ceilalți. Poate aceia au mai multă nevoie de tine. Eu am făcut asemenea sacrificii, în speță cu copilul meu pe care îl lăsam cu mama. De multe ori întârziam acasă și eram certată că îmi neglijez propriul

copil pentru a avea grijă de alții. A doua zi se repeta același lucru.

Rep.: Numărându-vă printre cei mai vechi angajați în cadrul DGASPC Mureș, ce valori ați încercat să le însușiți colegilor care au venit ulterior în sistem?

L.L.: În primul rând să respecte cetățeanul care vine și solicită ceva. Acest lucru l-am învățat de la un fost director, care nici măcar să ridicăm tonul nu ne-a permis. A spus: dacă nu puteți ajuta măcar o vorbă bună să aveți. Dacă pleacă de aici cetățeanul să fie mulțumit că a primit o vorbă bună. Acel lucru noi l-am perpetuat mai departe și celorlalți colegi. Am pus aceste lucruri în practică și suntem o echipă foarte unită, ne înțelegem foarte bine.

Rep.: Ați văzut și auzit multe în cele două decenii de activitate. V-ați confruntat și cu greutăți în rezolvarea cazurilor. Ați încercat să schimbați ceva?

L.L.: Implicarea autorităților locale. De multe ori, cei care se află în primărie, în serviciile de asistență socială nu se implică. Dacă dau de o anume situație: îi anunță vecinii că sunt copii care nu au ce mânca, sunt dezbrăcați, cu părinți plecați, alcoolici, ei ne scriu două rânduri, veniți voi, cei de la Direcție, și luați copilul. Nu încercă niciodată să găsească o soluție pe plan local. Sau sunt mediatori sanitari în diferite comunități, care pot ajuta învățând-o pe mamică cum să își alăpteze copilul, să îl ducă la vaccinare, grădiniță, școală, etc.

Rep.: Dacă ar fi să ne întoarcem în timp, ați alege altă carieră?

L.L.: Nu, pentru că îmi place să ajut. Încercăm să ajutăm în toate situațiile, să acoperim o gamă cât mai largă de probleme, pentru că sunt foarte multe. Fiecare solicitare își găsește o rezolvare.

“Primăvara în sufletele noastre”

În acest an, pe lângă expoziția aniversară “Primăvara în sufletele noastre”, ajunsă la ediția a V-a, unde au fost prezentate diferite lucrări executate în atelierelor de terapie ocupațională: lumânări decorative, obiecte decorative din lut, gips, pănușe, lemn, tablouri din diferite materiale, pictate, din flori, semințe, quilting, origami, piele, pictură pe sticlă, măști ornamentale, articole de croitorie, tâmplărie am prezentat și o expoziție de fotografie cu o colecție de peste 500 de fotografii care cuprind o parte dintre activitățile pe care Centrul de Integrare prin Terapie Ocupațională Câpușul de Câmpie le-a desfășurat în cei cinci ani de activitate. Această zi aniversară reprezintă, pentru noi, încununarea unei perioade de muncă dificilă, anevoioasă și asiduă a unei echipe bine încheiate, care au depus eforturi susținute pentru a realiza și duce la bun sfârșit o parte dintre obiectivele pe care ni le-am fixat și anume: accesarea serviciilor specializate prin care beneficiarii sunt încurajați să-și folosească capacitățile și abilitățile pentru a fi și a se simți utili societății; creșterea gradului de autonomie personală; implicarea activă și responsabilă a acestor persoane cu dizabilități în viața socială; cultivarea potențialului productiv-creativ, formare profesională și vocațională având la bază terapia ocupațională, promovarea și susținerea alături de alte organizații active în acest domeniu a strategiilor de îmbunătățire a legislației în ceea ce privește persoana adultă cu handicap; schimbarea atitudinii de respingere, de izolare și marginalizare a majorității populației cu privire la persoana cu handicap cu una de acceptare, de respect față de aceea. privindu-le ca pe oricare altă persoană

cu drepturi depline.

Au fost prezentate două filmulețe „CITO Câpuș-moment aniversar” care a ilustrat tot ce am trăit și realizat împreună cu beneficiarii noștri, de la începuturi și până în prezent, și cel de al doilea filmuleț, intitulat „Teo și Gabi, povestea noastră”, care le-a avut protagoniste pe cele mai tinere locatari ale noastre, două fete gemene de 5 ani.

În continuare s-a sărbătorit un alt eveniment important, de data aceasta legat de Centrul de Îngrijire și Asistență, centrul vechi care și-a început activitatea în urmă cu 41 de ani, mai exact la 1 decembrie 1971. Am dorit ca în această zi să omagiem două dintre cele mai vechi locatari ale acestui centru și anume pe Perghel Zamfira, care la 1 martie a împlinit 40 de ani de când se află în acest centru, internată încă de la vârsta de 24 de ani, și pe Mesaros Katalina care a împlinit 25 de ani de la internarea sa, de la vârsta de 37 de ani. De asemenea, au primit câte o diplomă specială cele două persoane nonagenare ale centrului nostru cărora le dorim și pe această cale multă, multă sănătate și un călduros „La mulți ani!” Este vorba de d-nul Roman Gheorghe care a împlinit frumoasa vârstă de 90 de ani și d-na Grancea Maria, care în data de 12 februarie, anul curent, a împlinit 93 de ani. În încheiere, beneficiarii CITO au prezentat o paradă de costume de carnaval care au încântat publicul prezent.

“În spatele unor cuvinte sunt sentimente, în spatele acelor sentimente este o inimă, în spatele inimii este o persoană, iar în spatele acelei inimi suntem noi, doar noi persoanele cu handicap!”

Director
Viorica Susana Sand

CONSILIUL JUDEȚEAN MUREȘ

DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI

540081, Tg. Mureș, str. Trebely, nr. 7, Tel: 0265-213512, 0265-211699, Fax: 0265-211561,
E-mail: office@dgaspcmures.ro, www.dgaspcmures.ro
Operator date cu caracter personal nr.16843

Investiție în oameni

Pe lângă proiectele cu finanțare nerambursabilă, care au drept obiectiv crearea și/sau dezvoltarea infrastructurii sociale pe care DGASPC Mureș le are în pregătire, respectiv în implementare (cum sunt de pildă proiectele de restructurare a Centrului de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică Brâncovenești prin crearea a două noi centre rezidențiale și proiectul de înființare a unui nou Centru de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică la Luduș), instituția noastră, în strânsă colaborare cu asociații care activează în domeniul social, a întreprins demersuri în vederea obținerii de finanțare pentru **trei propuneri de proiecte care au drept obiectiv promovarea egalității de șanse pe piața muncii prin facilitarea accesului grupurilor vulnerabile la educație și pe piața muncii.**

Propunerile de proiecte au fost depuse în luna noiembrie 2012 în cadrul sesiunii lansate de Organismele Intermediare Regionale POSDRU pentru finanțare prin **PROGRAMUL OPERAȚIONAL SECTORIAL DEZVOLTAREA RESURSELOR UMANE 2007-2013**, Axa Prioritară 6 „Promovarea incluziunii sociale”, Domeniul Major de Intervenție 6.2 „Îmbunătățirea accesului și participării grupurilor vulnerabile pe piața muncii” și se află încă în faza de evaluare.

Succint, cele trei proiecte sunt:

I. Denumire proiect: Centru de Incluziune Socială în vederea pregătirii pentru integrare, formare profesională și integrare la un loc de muncă a persoanelor cu dizabilitate

Parteneri: Fundația Alpha Transilvană și Primăria Municipiului Târnăveni

Valoare totală: 2.118.680,80 lei

Obiectivul proiectului: Dezvoltarea serviciilor de pregătire și formare pentru integrarea la un loc de muncă a persoanelor cu dizabilitate prin dezvoltarea competențelor sociale, a deprinderilor de viață independentă, a competențelor de muncă prin formarea profesională adaptată, medierea locului de muncă și monitorizare în vederea combaterii marginalizării și excluziunii.

Rezultate finale: amenajarea și dotarea unui spațiu în vederea înființării unui Centru de Incluziune Socială; 200 de persoane consiliate și orientate, participante la programe de educație vocațională și dezvoltarea deprinderilor de viață independentă; 200 de profile vocaționale elaborate; 5 cursuri de formare acreditate.

II. Denumire proiect: Centru Mobil de Incluziune Socială

Parteneri: Asociația Divers și Asociația Pakiv România

Valoare totală: 2.250.109,94 lei

Obiectivul proiectului: Facilitarea accesului la integrarea și reintegrarea a 150 de persoane vulnerabile, în special de etnie romă pe piața muncii, în scopul evitării excluziunii sociale, marginalizării, discriminării și riscului de sărăcie.

Rezultate finale: Asigurarea de servicii integrate de consiliere și orientare socială și profesională pentru persoanele de etnie romă prin înființarea Centrului de Incluziune Socială,

facilitarea accesului pe piața muncii a persoanelor de etnie romă prin măsuri de evaluare a competențelor profesionale și organizare de cursuri de calificare profesională în zonele cu densitate mare de romi; realizarea unui studiu sociologic cu privire la nivelul de educație, al gradului de ocupare al membrilor comunității rome vis-a-vis de cerința angajatorilor.

III. Denumire proiect: O nouă perspectivă

Parteneri: Asociația Centrul de Resurse de Formare în Profesii Sociale "PRO VOCAȚIE"

Valoare totală: 2.121.763,20 lei

Obiectivul proiectului: Dezvoltarea socială și profesională a tinerilor care părăsesc sistemul de protecție a copilului, în vederea integrării pe piața muncii.

Rezultate finale: Înființarea Centrului de Incluziune Socială în vederea facilitării integrării sociale și profesionale a tinerilor care părăsesc sistemul de protecție a copilului din regiunea Centru; facilitarea accesului unui număr de 100 de tineri din sistemul de protecție a copilului, care au împlinit sau vor împlini 18 ani în timpul proiectului, la programe complementare de măsuri de sprijin (informare, consiliere, formare, certificare).

Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Mureș organizează selecție în vederea angajării de Asistenți Maternali Profesioniști

Asistentul maternal profesionist – este persoana fizică, atestată în condițiile Hotărârii nr.679/2003 care asigură prin activitatea pe care o desfășoară la domiciliu său creșterea, îngrijirea și educarea necesară dezvoltării armonioase a copiilor pe care îi primește în plasament.

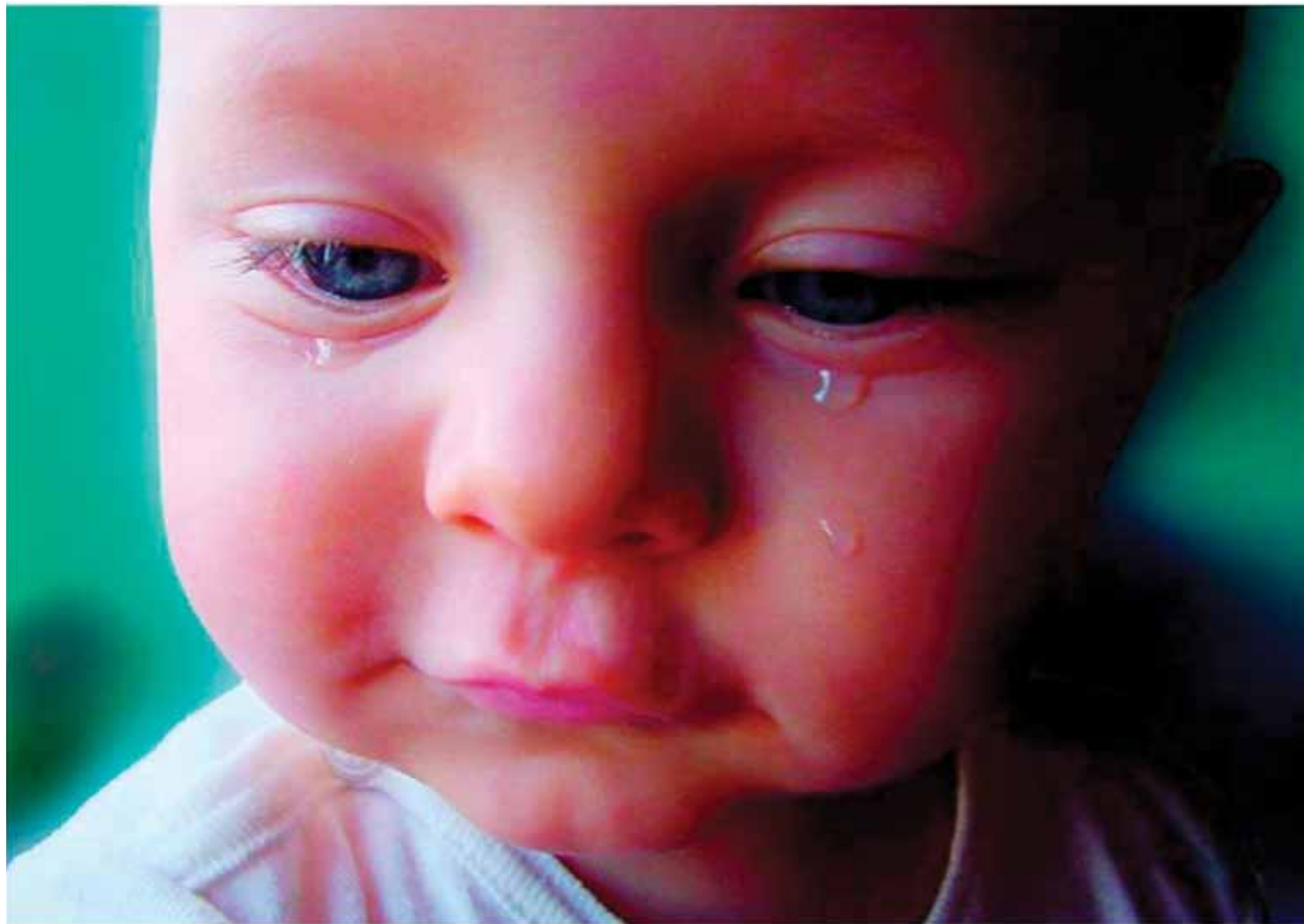
Ce presupune această profesie?

- persoană atestată și pregătită pentru a crește și îngriji doi sau mai mulți copii;
- formă de ocrotire a copiilor benefică într-un mediu familial;
- muncă importantă și de valoare ce poate fi prestată de toți aceia pentru care calitatea de părinte este esențială;

- pregătirea copiilor pentru viața de familie;

Beneficiarii acestui program:

- copilul care nu a împlinit vârsta de 2 ani;
- copilul abuzat sau neglijat;
- copilul care în vederea protejării intereselor sale nu poate fi lăsat în grija părinților din motive neimputabile acestora;
- copilul găsit sau abandonat de către mamă în unități sanitare;
- copilul a cărui părinți sunt decedați, necunoscuți, decăzuți din drepturile părintești sau cărora li s-a aplicat pedeapsa interzicerii drepturilor părintești, puși sub interdicție, declarați judecătorește morți sau dispăruți;

Cine poate fi atestat ca asistent maternal profesionist?

Conform legislației în vigoare HGR 679/2003, Ordinul ANPDC 35/2003,

- persoanele care au capacitate deplină de exercițiu,
- prin comportamentul lor în societate, starea sănătății și profilul psihologic, prezintă garanții pentru îndeplinirea corectă a obligațiilor care revin unui părinte, referitoare la creșterea, îngrijirea și educarea copiilor săi;
- au în folosință o locuință care acoperă necesitățile de preparare a hranei, igienă, educație și odihnă ale utilizatorilor săi, inclusiv cele ale copiilor care urmează a fi primiți în plasament;
- locuința trebuie să fie proprietate personală, dovada proprietății asupra spațiului de locuit se va face cu copia legalizată după titlul de proprietate sau cu extrasul de carte funciară;
- solicitantul și familia acestuia să nu aibă cazier judiciar;

- să existe un venit stabil în familie;
- a urmat cursul de formare profesională inițială organizat de DGASPC Mureș;

Demersuri necesare pentru a deveni asistent maternal profesionist:

- depunerea cererii tipizate, la sediul DGASPC Mureș,
- testarea psihologică
- evaluarea socială
- dosarul administrativ de acte
- participarea și absolvirea cursului de formare
- plasamentul copilului
- și angajarea asistentului maternal.

Pentru mai multe informații contactați Serviciul Asistență Maternală Profesionistă din cadrul DGASPC Mureș:
Tg.Mures, Str. Trebely, nr 7, corp C, et. I,

Persoana de contact: **șef Serviciu AMP Adela Todoran, tel. 0265-211699, 0265/213512; 0729499903**